

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

ΝΑΣ μικρός φίλος μου, μαθητής του Γυμνασίου, εισώρμησε προχθές εις τὸ γραφεῖόν μου τεταραγμένος και μου ἀνήγγειλε:

— Λοιπὸν τὰ ἐμάθατε; Φέτος θὰ ἔχουμε εἰς τὰ Γυμνάσια και μηνιαίους Ἐλέγχους... Ἀπόφασίς τοῦ Ἐπιτοκίου Συμβουλίου, νὰ πᾶρ' ἡ ὄργη! Ὅτι μᾶς γράφουν, λέει, ἕνα χαρτί—τὸ ὁποῖον μάλιστα θὰ χαρακώνουμε και θὰ παραδίδουμε μετὰ οἱ ἴδιοι, —τοὺς βαθμοὺς, τὰς ἀπουσίας και τὰς τιμωρίας τοῦ μηνός. Τὸ χαρτί αὐτὸ, λέει, θὰ εἰμῶθα ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ δεῖχνουμε στὸ σπίτι και νὰ τὸ ἐπιστρέφουμε στὸν Γυμνασιάρχην... ὑπογεγραμμένο ἀπὸ τὸν κηδεμόνα μας. Φρίκη!

— Μὰ γιατί φρίκη; ἠρώτησα ἐκπληκτός. Εἶνε λοιπὸν τόσῳ φοβερὸν αὐτό; Ὁ μικρός μου φίλος ἔδειξεν ἀκόμη μεγαλύτεραν ἐκπληξιν.

— Ἀλήθεια; εἶπε. Δὲν ἐννοεῖτε ἢ κάνετε πῶς δὲν ἐννοεῖτε; Μὰ αὐτός, ἀγαπητέ μου κύριε Παῖδον, εἶνε ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ἀπ' ὅσους μᾶς ἐφοβήσαν ποτέ! Φαντασθῆτε ἂν θὰ τοῖμα πιά νὰ τὸ σκάσω ἀπὸ ἕνα μάθημα, ἢ νὰ πάρω κακὸ βαθμὸ, ἢ νὰ ποδηληθῶ γιὰ δύο-τρεῖς ἡμέρας! Τέτοιες μικροδουλειές ἐστὶ σπῆτι δὲν τὲς ἐμάθαιναν ποτέ... Ἀπὸ τὴν ὄρα ὅμως και εἰς τὸ ἐξῆς, θὰ τοὺς τὰ μανθάνει ὁ Ἐλεγχος. Ἀχ, τί γρίνιες ποῦ θὰ ἔχω, τί μαλώματα, τί βάσανα, ὅταν ὁ Ἐλεγχός μου θὰ εἶνε κακός... Τὸ συλλογίζομαι και φρίττω... Ἐως τώρα, μόνο μιά φορά τὸ χρόνον εἶχα φασαρίες μετὰ τοὺς γονεῖς μου: γιὰ τὸ βαθμὸ τῶν ἐξετάσεων, ποῦ ἤθελαν πάντα νὰ εἶνε ἀριστα. Τώρα τὴ φασαρία αὐτὴ θὰ τὴν ἔχω μιά φορά τὸ μῆνα!... Μὰ εἶνε φοβερό!... Τί νὰ κάμω, τί νὰ κάμω!...

Ὁμιλοῦσε μετὰ τόσην ἀπελπισίαν, ὥστε ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην μᾶλλον νὰ τὸν παρηγορήσῃ παρά νὰ τὸν εἰρωνευθῶ. — Δὲ βαρύνεσαι, τοῦ εἶπα. Αὐτὸ δὲν θὰ διαρκέσῃ... Ἐνα-δύο μῆνες τὸ πολὺ, και ἔπειτα καταργεῖται σιωπηλῶς. Δὲν τὰ ξέρεις τὰ ρωμαίικα;

— Ἀ, μπᾶ! μπᾶ! Ὁ Γυμνασιάρχης μᾶς εἶνε πολὺ τυπικός... ἔπειτα αὐτὸ δὲν εἶνε καμμιὰ ἰδιοτροπία του... εἶνε ἀπόφασίς τοῦ Συμβουλίου. Ἀχ! ὁ Ἐ-

λεγχος θὰ εἶνε αἰώνιος, και θὰ μου δηλητηριάσῃ ὅλον τὸν καιρὸ ποῦ ἔχω νὰ περάσω ἀκόμη ὡς μαθητής.

— Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ Ἐλεγχος σου θὰ εἶνε πάντα καλός...

— Καλός! Τί καλός;... Ὅσο καλός και ἂν εἶνε, μπορεῖ ποτέ νὰ εἶνε ὅπως τὸν θέλουν οἱ γονεῖς; Μπορῶ νὰ παίρνω ἀριστα ἢ λιαν καλῶς εἰς ὅλα τὰ μαθήματα; Μπορῶ νὰ μὴ τὸ σκάσω μιά φορά κάθε τόσο, τὸ χειμῶνα ὅταν θὰ εἶνε λιανὰ ἐξαιρετικὴ; Εἶνε δυνατόν νὰ μὴν κάμω καμμιὰ ἀτάξια, και νὰ μὴν ἀποδηληθῶ καμμιὰ φορά;... Γιὰ ὅλα αὐτὰ πρέπει τώρα νὰ δίνω λόγο κάθε μῆνα ἐπὶ τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ κηδεμών μου. Και νὰ τὸν βάζω νὰ ὑπογράψῃ τὸν Ἐλεγχό μου, ὡς νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Γυμνασιάρχην: «Τὰ εἶδα, τὰ εἶδα τὰ χάλια τοῦ γιου μου!»

Ἐγέλασα. — Φαντάζομαι, εἶπα, τί μούτρα θὰ κάνῃς ὅταν θὰ ἔχῃς νὰ παρουσιάσῃς ἐπὶ τὸν πατέρα σου κανένα Ἐλεγχό με πέντε κακοὺς βαθμοὺς, με πέντε ἀδικαιολόγητες ἀπουσίες και με μιά καλὴ τιμωρία!

— Ξεύρετε τί θὰ κάμω; Ὅσα φυλάγῃ νὰ μὴν εἶνε κανεὶς ἄλλος ἐπὶ τὴν τραπέζια, και θὰ προσποιῶμαι ὅτι εἶμαι βιαστικός πολὺ... Γρήγορα-γρήγορα θὰ βγάξω τὸν Ἐλεγχό, θὰ τὸν παρουσιάσω ἐπὶ τὸν πατέρα μου μισοδιπλωμένο, θὰ τοῦ δίδω συγχρόνως μιά πέννα βουτηγμένη, και θὰ τὸν βιάζω νὰ ὑπογράψῃ... Ἀν κάνῃ πῶς διαβάξῃ, ἢ πῶς με μαλλώνῃ, θὰ τοῦ λέγω: «Μὰ γρήγορα, σὰς παρακαλῶ... Ὅσα χάσω τὸ μάθημα!... θὰ ξεραθῇ ἡ πέννα, και ποῦ νὰ ξανανοίγῃ τὸ καλαμάρι!... Ἀῦριο μοῦ τὰ λένε... σὰς παρακαλῶ!» Ἐτσι θὰ παίρνω τὴν ὑπογραφή, θάρπάζω τὸν Ἐλεγχό, και ὅπου φύγῃ-φύγῃ!... Ἡ γρίνια θὰ ἀναβάλλεται τοῦλάχιστον.

Ἐστάθη, ἐσυλλογίσθη ὀλίγον, και ὡς νὰ μὴ τὸ ἤθελε τὸ σκέδιον αὐτό, ἤρε ἄλλο ριζικότερον:

— Ἀν ἔβαλα μόνος μου τὴν ὑπογραφή τοῦ πατέρα μου, ἐπιθύμω ὁ Γυμνασιάρχης δὲν ξέρει τὸ γράψιμό του...

Τοῦ ὑπέδειξα πόσον θὰ ἦτο βαρὺ ἂν ἀπεκαλύπτετο αὐτὴ ἢ ἔλεεινὴ πλαστογραφία, και τὸν ἔκαμα νὰ ζητήσῃ ἄλλο μέσον. Εἶπε πολλὰ και διάφορα, ζητῶν πάντοτε τὴν γνώμην μου. Ὅλα, —δυστυχῶς, εὐρέθησαν ἐπικίνδυνα, ἀκατάλληλα, ἀνίσχυρά... Και εἰς τὸ τέλος, ἠναγκάσθη νὰ τοῦ ὑποδείξω ἐγὼ τὸ καλλίτερον:

— Ἀκουσε, φίλε μου. Ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ ποφύγῃς τὸν κίνδυνον τοῦ Ἐλέγχου, εἶνε νὰ ἔχῃς πάντοτε Ἐλεγχὸν καλόν. Νὰ μελετᾷς πολὺ, ὥστε νὰ μὴ πέφτῃς κάτω ἀπὸ λιαν καλῶς. Νὰ μὴ τὸ σκάξῃς ἀπὸ τὸ μάθημα ποτέ, ὅσον

ἐξαιρετικὴ κι' ἂν εἶνε ἡ λιανὰ κατὰ τὸν χειμῶνα. Και νὰ εἶσαι πάντοτε φρόνιλος και εὐπειθής, διὰ νὰ μὴν ἀποβάλλῃσαι ποτέ. Πῶς σοῦ φαίνεται;

— Δύσκολο... ἀριστα δύσκολο... — Δύσκολο, ξεδύσκολο, ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε ἀδύνατον, και αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον... Γιὰ σκέψου!

Μετ' ἀσθενεῖς τινὰς ἀντιρρήσεις ὁ μικρός μου φίλος ἠναγκάσθη νὰ συμφωνήσῃ. Ἐλπίζω ὅτι συμφωνεῖτε και σεῖς...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ἡ ἀπελπισία τοῦ μαύρου κλωστή ἦτο και ἐκόπη. Τὸ πρόσωπόν του ἐφρόνισθη ἀμέσως. Ἐσκούπισε μετὰ τὸ κασκέττο του τὰ δακρυσμένα μάτια του.

— Τέσσαρα δολλάρια μῆνα παραπάνω! ἀνέκραξε μεταβαίνων ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄκραν ἀπελπισίαν εἰς τὴν τρελλοτέραν χαράν. Ἀχ! τώρα κυρία Τζίννη ἂς ζητήσῃ ἀπὸ ἐμένα νὰ γίνω κομμάτις-κομματάκια γιὰ κατ' ἑαυτὴν! Καὶ ἔγινα κι' ὄλας!

Ἐπεσε γονατιστὸς ἐμπρὸς εἰς τὴν κυρίαν Κορνρόζ, και, πρὶν αὐτὴ προφθάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἔσκυψε κι' ἐφίλησε τὰ μπουτίνια της. Ἐπειτα ἐσηκώθη πάλιν ὀρθός, και διὰ νὰ παραστήσῃ ζωηρότερα τὴν ἀφοσίωσίν του, ἐφώναξε δυνατὰ:

— Μονάχα νὰ τὸ πῆ κυρία, και τῆς κουβαλῶ ἐγὼ τὸ κεφάλι τῆς Ἀσπρογιόνας μέσα σ' ἕνα πιάτο! Ἀς τὸ πῆ και τὸ ἔφερα!

— Φέρε το, Μπώμπη! εἶπεν ὁ κ. Κορνρόζ, ὁ ὁποῖος διεσκέδαζε φοβερὰ με αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον.

Ἡ Μπώμπη ἔβησε τὸ κεφάλι του λιγάκι στενωγορημένος διότι τὸν ἐπίασαν στὰ πράσα, κι' ἐτραυλίσε μετὰ κατατασμένα μούτρα:

— Κύριε... μὰ ξέρετε, δὲν ἔχω πιάτο ἀρκετὰ μεγάλο, και ὕστερα... ἄμα δερνόμαστε, ἐγὼ τρώγω τὸ ξύλο... Ὅλοι ἤρχισαν τὰ γέλια με αὐτὴν τὴν ἀφελῆ ὁμολογίαν, και ὁ Μπώμπης ἔλαβε τὴν ἀδειαν

«Τέσσαρα δολλάρια!» (Σελ. 362, στ. α')

ν' ἀπέλθῃ. Ἐφυγε χοροπηδῶν ἀπὸ τὴν χαράν του.

Ἡ ἀνάκρισις, τὴν ὁποῖαν ὁ κύριος και ἡ κυρία Κορνρόζ ἐνήργησαν κατόπιν μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν, δὲν ἔφερε κανέν ἀποτέλεσμα· κανεὶς δὲν εἶχεν ἰδῆ οὔτε ἀκούσῃ τίποτε, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ὑποφιασθῇ ὅτι λιποδύται ἐληλητατοῦσαν τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας. Ἐχθραν τὸ μυαλό των ὄλοι με αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ κ. Κορνρόζ ἠρξίσθη νὰ εἰδοποιήσῃ τὰς ἀρχὰς τῆς Νέας Ὁρλεάνης, και ἡ κλοπὴ τῶν διαμαντικῶν τῆς κυρίας Τζίννης ἐγένετο τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, τὸ ἱπποποταμοσφαιρον ἐλησημονήθη ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Οἱ κύριοί μου, οἱ φίλοι των και τὰ παιδιὰ των ἐπήγαιναν νὰ κάμουν ἕνα γύρον εἰς τὸν κήπον. Ἐγὼ ἔμεινα εἰς τὴν φυλλωτὴν τραπέζιαν, κατὰ γινόμενος εἰς τὸ νὰ

«Ἐφυγε χοροπηδῶν...» (Σελ. 363, στ. α')

ἔξω γὰς πεπονόφλουδες, τὰς ὁποίας με εἶχαν ἐπιδορῆσῃ ἡ κυρία Τζίννη και τὰ παιδιὰ, ἐνῶ ὁ Τζέφ και ἡ Ἡλιοπρόσωπη, ποῦ ἐσήκωναν μαζί τὸ τραπέζι, ἐπήγαινον και ὠμιλοῦσαν και αὐτοὶ διὰ τὴν μυστηριώδη κλοπὴν τῆς νυκτός.

— Βλέπετε, μίς Ἡλιοπρόσωπη, ἔλεγε ὁ Τζέφ εἰς τὴν Ἰαπωνέζαν, ἐμένα κανεὶς δὲν μοῦ βγάξει τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ Φειδοπόδαροι ἔκαμαν τὴν κλεψιά!

— Οἱ Φειδοπόδαροι, Τζέφ! ἀπήντησε με γέλια ἡ Ἡλιοπρόσωπη. Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν Φειροπόδαροι, ἢ εὐγενία σας; Εἶδατε ποτέ σας ἐσεῖς φεῖδια με ποδάρια;

— Νό! μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπήντησεν ὁ Τζέφ. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν πόδια, δὲν θὰ πῆ πῶς δὲν ἔχουν και χέρια; Ἐπειτα δέ, ἂν και δὲν εἶδα φεῖδια με πόδια, ὅταν ἐταξείδευα ὡς ναύτης μετὰ τὴν Βασίλισσαν Βικτωρίαν, ὑπὸ τὸν πλοῦργον Οὐίλλωμπ, εἶδα φεῖδια με γυαλιὰ και κουδουνάκια.

— Ἐκάματε λοιπὸν και ναυτικός, Τζέφ; ἠρώτησεν ἐκπληκτός ἡ Ἰαπωνέζα.

— Γές, μίς Ἡλιοπρόσωπη... Και τὸ θεωρῶ δόξαν και τιμὴν μου!

Ἡ Ἡλιοπρόσωπη ἐγέλασε.

— Τί περιφρόνησις ναύτης ποῦ ἦσθε, Τζέφ! Σὰς βλέπω ἀπ' ἐδῶ! Ἐτρέχατε συχνότερα στὴν κουζίνα, βέβαια, παρά στα κατάρτια και τὰ ἐξάρτια, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Γιατί, παρακαλῶ, μίς; εἶπεν ὁ Τζέφ πειραγμένος. Με ὑποθέτετε γιὰ κανένα ἄνθρωπον, γιὰ κανένα φαγῶ, ποῦ

δὲν συλλογίζεται ἄλλο, παρά πῶς νὰ γεμίξῃ τὴν κοιλίτσα του;

— Ὁ, ὄχι, Τζέφ! Ἀλλὰ οἱ πολυλογάδες σὰν κ' ἐσὰς εἶνε δραστηριώτεροι και γενικαιότεροι στὰ λόγια παρά στα ἔργα.

— Ἐπροτιμοῦσα νὰ με εἰπῆτε, χωρίς περιστροφάς, πῶς εἶμαι ὀκνηρὸς και δειλός! παρετήρησε περίλυπος ὁ Τζέφ.

Ἡ Ἡλιοπρόσωπη διεμαρτυρήθη:

— Ὁ! ὄχι, Τζέφ. Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό. Μονάχα, κάμνετε παραπολλὰ ἀστεῖα, Τζέφ, δὲν εἰσθε ἀρκετὰ σοβαρός...

— Ἐχετε πολὺ κακὴν ἰδέαν γιὰ μένα, μίς! Ἀ! δοκιμάσατε, ἂν θέλετε τὴν ἀνδρείαν μου και τὴν ἀφοσίωσίν μου. Ἐξέκολο εἶνε. Πέσατε στὸ ποτάμι! βάλτε μετὰ τὸ χεῖρα σας φωτιά στὸ σπίτι! Και θὰ δῆτε ἂν ὁ Τζέφ, ποῦ ὄλο ἀστεῖεύεται, δὲν θὰ γίνῃ σοβαρός διὰ νὰ σὰς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς παμφάγους φλόγας και ἀπὸ τὸ δόλιον ὕδωρ!

— Εὐχαριστῶ πολὺ! ἀπήντησε γελαστή ἡ Ἡλιοπρόσωπη. Βεβαίως δὲν σκοπεῖ νὰ πρπολήσῃ τὴν Ἐυνηθρόσουπα, διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, Τζέφ. Σὰς εἶμαι ὅπως δὴποτε εὐγνώμων διὰ τὰς καλὰς σας διαθέσεις.

— Ἀχ! μίς Λάι-λά, αὐτὸ συμβαίνει διότι τρέφω μεγάλην ὑπόληψιν και φιλιαν γιὰ σὰς, ἀλήθινα! Και, ἂν ἤθελατε, πρὸ πολλοῦ θὰ μοῦ ἐκάμνατε τὴν τιμὴν νὰ λέγεσθε κυρία Τζέφ και νὰ ἦσθε γυναικῶνα μου!

— Ναι, και ἔμεινε Τζέφ! Γνωρίζετε ὅμως τί σὰς ἀπήντησα, τὴν ἡμέραν ποῦ μοῦ ἐπρωτοκάματε αὐτὴν τὴν πρότασιν... — Τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλά. Μοῦ εἶπατε: «Τζέφ, κάμετε κατὶ μετὰ τὸ ὁποῖον ν' ἀποδείξετε ὅτι, δὲν εἰσθε μόνον χωρατατζῆς και εὐθυμολόγος. Ἀποδείξατε δι' ἔργων ὅτι ἔχετε καρδιά και εἰσθε ἀνδρεῖος ἄνδρας!» Αὐτὸ δὲν μοῦ εἶπατε, μίς;

— Γές, Τζέφ! Τὸ εἶπα, και δὲν παίρνω πίσω τὸν λόγον μου. Ἡ σειρά σας τώρα ν' ἀποδείξετε, ἂν θέλετε νὰ γίνετε σύζυγός μου.

Ὁ Τζέφ ἐμελαγχόλησε:

— Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἶπε. Ζητῶ εὐκαιρίαν διὰ νὰ τὸ ἀποδείξω! Εἶνε ὅμως πολὺ δύσκολον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἀμα κανεὶς δὲν κινδυνεύει, δὲν

εἰμπορῶ ἐγὼ νὰ εὐρὼ ἀφορμὴν διὰ νὰ τὸν σώσω ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου!... Θέλετε—ἐπρόσθεσε με σθένος—θέλετε τὸ ξυλένιο ἀγαλμα, τὸ χρυσοφορεμένο, ποῦ ἔχει πτερύγια καρχαρία κόκκινα σὰν τὴν φωτιά, (ὅπως με ὠνόμασεν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν περροῦκα ἀπὸ φτερά κοκκίρων, ὁ Μέγας Κουνοκέφαλος ποῦ περπατεῖ), ν' ἀνέθῃ ἐπάνω εἰς τὴν στέγην τοῦ σπιτιοῦ, και νὰ χορέψῃ, μετὰ τὸ κεφάλι κάτω και τὰ πόδια ἐπάνω, τὸ ἀγγλικὸν σοττίς, ἀκρῆ-ἀκρῆ στὰ κεραμιδιὰ;

— Ὁχι! ὄχι! ἐφώνησε τρομαγμένη ἡ Ἡλιοπρόσωπη. Ὁχι τέτοιο πρᾶγμα! Πῶς σοῦ ἦλθε αὐτὴ ἰδέα;

— Θέλετε, ἐξηκολούθησε με στόμφον ὁ Τζέφ, νὰ βουτηξῶ εἰς τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν, ὅπως ἡ Νεροσαῖτα τοῦ κ. Πλώμπ, διὰ νὰ σὰς φέρω τρίχρωμα ψάρια και στρεῖδια με μαργαριτάρια;

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀνάγκη ἀπὸ τρίχρωμα ψάρια, οὔτε ἀπὸ στρεῖδια και μαργαριτάρια, Τζέφ.

Ἀλλὰ ὁ Τζέφ ἐξηκολούθησε με ἔξαρσιν και ἔξαρσιν:

— Προτιμᾶτε ἴσως νὰ πάω και νὰ προκαλέσω τὸν Μεγάλον Ἀρχηγὸν τῶν Φειδοπόδαρων εἰς μονομαχίαν, μετὰ τὸν ναυμάχον πέλεκυν ἢ μετὰ τὴν ναβάχαν, ὅπως λέγουν τὰ μαχαίρια των οἱ Μεξικανοί... ἢ μετὰ τὴν δυναμίτιδα!... Μπίμ! μπούμ! μπᾶμ!

— Ὅθι μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ σὺπάσατε, Τζέφ, και νὰ μὴν ξαναπῆτε αὐτὰ τὰ τρελλὰ λόγια; Με κάνουν και τρέμω!... Σὰς ἀπαγορεύω νὰ κάμετε αὐτὲς τὲς τρέλλες!

— Ἀ! εὐχαριστῶ! νὰ συμπαθητικὰ λογάκια μιά φορά, μίς! ἀνακράζει ὁ Τζέφ.

Και, λησημονῶν ὅτι κρατεῖ μίαν στοῖβαν πιάτα, ἀποτολμᾷ νὰ κάμῃ δύο πηδηκτὰ βήματα χοροῦ. Ἡ στοῖβα ταλαντεύεται ἀνάμεσα στὰ χέρια του... Και... πατατράκ! κράκ! μπράμ!... Νὰ σου τέσσαρα πέντε πιάτα, ποῦ τοῦ ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια, και πέφτουν και γίνονται χίλια κομμάτια στὴν ἄμμο!... Ἡ Ἡλιοπρόσωπη κοντεύει νὰ πῆσῃ κάτω ἀπὸ τὰ γέλια και ἀναγκάζεται νὰ καθῆσθαι.

— Ἀχ! και ἔμεινε Τζέφ! ξεροχαχανίζει, ἐνῶ κυττάζει τὸν παλγκραῖό μας, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἀκούσθησε τὴν στοῖβαν τὰ πιάτα του εἰς τὸ τραπέζι, στέκεται και κυττάζει μ' ἕνα ὕφος, σὰν βρεγμένη γάτα, τὰ συντρίμματα ποῦ εἶνε στραμμένα κατὰ γῆς. — Ὁραῖα τὰ καταφέρνετε,

«Εὐχαριστῶ πολὺ!...» (Σελ. 363.)

κύριε Τζέφ! Έχει γούστο να πιστεύετε ότι αυτό είναι αληθινή ήρωική πράξη! και να φαντάζεσθε ότι, με το να κάνετε φιλή ζαχαρη τες πορσελάνας της κυρίας, θ' αζιωθήτε να με πάρετε γυναικά σας!

— Φοβούμαι, λέγει ο Τζέφ, ενώ μαζεύει από κάτω τα συντρίμματα και τα κυττάζει καλά-καλά, φοβούμαι μήπως η κυρία Τζίννη δεν μείνη πολύ ευχαριστημένη μ' αυτό που έγινε!

«Η σπούδα ταλαντεύεται...» (Σελ. 363, στ. γ')

— Διόλου ευχαριστημένη, αληθινά να είσθε βέβαιος γι' αυτό, κύριε Τζέφ! λέγει η Ήλιοπρόσωπη. Δεν μου φαίνεται πιθανόν ότι θα λάβετε συγχαρητήρια...

— Αλήθεια! είναι λαμπρότατο αυτό το σερίβιτσιο! αναστενάζει ο καιμένος, γεμάτος από συλλογήν και σκέψεις.

— Έπειτα, έξαφνα, το παίρνει απόφασιν. Χώνει μέσα στην τσέπη του με προσοχήν τα κομμάτια της πορσελάνας.

— Θα τα βάλω επάνω στην εταζέρα του δωματίου μου, λέγει. Δεν έχω τίποτε άλλο, γ' έτσι μ' αυτά θα στολισθώ κάπως...

(Έπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

(Κατά το γαλλικόν του Γ. Τζομζώ.)

Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΦΕΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Το νερό είναι καθαρό-καθαρό μέσα στη μεγάλη μαστέλλα. Το βλέπει η Λουλούκα και το λιμπίζεται. Θέλει να παίξη... μπουγάδα, να κάνη την πλύ-

«Σαπουνίζει, σαπουνίζει...» (Σελ. 364, στ. β')

στρα. Το σαπούνι είναι βαλμένο κάτω από την σανίδα, δια να μη βρέχεται, άμα πέφτει βροχή. Τρέχει και το αρπάζει η Λουλούκα, αλλά... τί να σαπουνίσω; Άλλα! άσπρόρρουχα δεν έχει, παρά αυτά που φορεί επάνω της.

Λοιπόν, η Λουλούκα δεν δυσκολεύεται διόλου δια να το αποφασίση. Η Λουλούκα θα γδυθή και θα κάνη μπουγάδα με τα δικά της τὰ ρούχα.

Τὰ χεράκια της ξεκουμπώνουν γρήγορα-γρήγορα την ποδίτσα της, την ζαρώνουν, και την πετούν μέσα στη μαστέλλα.

Πλίτς! πλάτς! πάει, εσαπουνίσθηκε το ένα κομμάτι.

Υστερα έρχεται η σειρά της φουστίτσας, που είναι από μπλέ μπατίστα. Υστερα πλένει το μισοφοράκι της το κεντημένο, και το πανταλονάκι της, και το μπουστάκι της.

Τώρα η Λουλούκα έχει μείνη με το υποκαμισάκι της, με τα καλτσάκια της και με τα κίτρινα μπουτινάκια της.

Κάνει ζέστη. Η Λουλούκα δεν στενοχωριέται διόλου, καθώς είναι τόσο ελαφρά ντυμένη. Σαπουνίζει, σαπουνίζει, με μιά όρεξη! Τα μαγουλάκια της είναι κατακόκκινα σαν την φωτιά, από την δύναμη που βάζει στο σαπούνισμα. Και το μικρό σκυλάκι της έρχεται και αυτό να την βοηθήση, και βουτά το πόδι του μέσα στο νερό!..

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

Έγώ είχα πειραχθή περισσότερο απ' όλους μ' εκείνην την κακοπέρασιν. Το μέτωπόν μου έκαie, με είχε κυτηρήσθ ο ήλιος εις το κεφάλι, και τα μάγουλά μου ήσαν κόκκινα σαν φλόγα. Τα χέρια μου ήσαν άσήκωτα' δεν ήθελαν να σαλεύσουν... και το βασανιστήριον της αφρικανικής θερμοκρασίας αυτών των φρικτών βάλτων, τόσο με είχε καταβάλη, ώστε δεν είχα την δύναμιν ούτε να κινηθώ δια να αποτινάξω την βαρείαν νάρκην μου...

Ο ύπνος μ' εκυρίευεν' έκαμνα όμως ό,τι ήμπορούσα δια να κρύψω την κατάστασίν μου από τον μπαμπά, που ήτο και αυτός εξίσου εξηγητλημένος' δεν ήθελα να τον άφισα να τραβή μόνος του και

τά δύο κουτιά της πρύμνης, όπου έπαλαίμεν και οι δύο με το νερό...

— Σήκω απ' εκεί, Πετράκη μου, μου είπε με έπιτακτικόν τόνον και απαύσου.

— Θα σας βοηθήσω εγώ, θεε! εφώναξεν η Μαρία-Ρόζα, και, αφού μου έπηρεν από τα χέρια το κουπί, ήρχισε να τραβή μ' όλην της την δύναμιν.

Έγώ έπροσπάθησα να αντίσταθώ, αλλά τόσοσ υπέφερα, ώστε έπεσα εις το κύτος της βάρκας. Η Φρανσίνα, η καλή μας νοσοκόμος, μου έδωκε να πιω νερό του μελισσόχορτου, μου έδρασε εις το μέτωπόν βρεγμένα πανιά, έπειτα μ' έβαλε να καθήσω κοντά της, επάνω στα επανωφόρια μας, που ήσαν στρωμένα εις την πρύμνην, και ακκούμνησε γλυκά και απαλά το πονεμένο κεφάλι μου επάνω στα γονάτά της, υπό την σιάν της γιγαντιαίας όμβρέλλας της μίς Σίμφων.

Μετ' όλιγον έχασα την αντίληψιν του τόπου και των πραγμάτων' μία ανακουφιστική γαλήνη διεχύθη εις όλον μου το σώμα... και μ' έπηρεν ο ύπνος.

Όταν εξύπνησα, ο ήλιος ήτο παραπολύ χαμηλά. Μεγάλα σύννεφα, που έσπρωχεν ο άνεμος, έτρεχαν εις τον ουρανόν σαν θεότρελλα' ήτο φόβος μην έλθη καταιγίς. Άλλά τα άραιότερα καλάμια, τα χλωρότερα χορτάρια ήσαν ένδειξεις ότι εφθάναμεν εις το τέρμα των βάλτων.

Ο μπαμπάς, ο Ίάκωβος, ο Γιώργης και η Μαρία-Ρόζα εφείνοντο κατακουρασμένοι' αλλά, με την κίνησιν που έκαμα δια να σηκωθώ, όλοι, εκτός από την μίς Σίμφων, της οποίας το βρετανικόν φλέγμα δεν ήμπορούσε να συγκινηθί με τόσο μικρόν πράγμα, μου εφώναξαν μ' όλοθέρμον ένδιαφέρον:

— Μην κουνηθής, μικρούλη, κάθησε να αναπαυθής ακόμη... Πώς είσαι;

— Είμαι πολύ καλά τώρα, άπήντησα εγώ. Ο ήλιος με είχε ζαλίση φοβερά... αλλά αι περιποιήσεις της Φρανσίνας μ' έκαμαν καλά. Άλλά και σεις, καιμένοι, είσθε όλοι κόκκινοι και κουρασμένοι!

— Ά! και παραείμαστε!... άνεστενάξεν ο Γιώργης' δεν θα λησμονήσω ποτέ αυτό το ήμεροκάματο. Δώδεκα ώρες, και δεν εκάμαμεν ούτε δώδεκα χιλίόμετρα! Ένώ έσού εκοιμάσο, ήμείς επέσαμεν εις χειρότερον λαβύρινθον, και φαντάσου την απελπισίαν μας, όταν είδαμεν ότι, έπειτα από μακρυνήν περιπλάνησιν, είχαμεν επιστρέψη εις το σημειον, από το όποιον εξεκινήσαμεν.

— Έσκέφθην, τέλματα ήσαν μαγευμένα! είπε καταθυμωμένη η μίς Σίμφων.

— Και, αν μās προφθάση η καταιγίς εις αυτήν την έρημιά, έμοιμούρισεν ο Ίάκωβος ανάμεσα στα δόντια του, πα-

ρατηρών τον ουρανόν, τί θ' απογίνωμεν; Μία άστραπή, διέσχισε με την λάμψιν της ένα σύννεφο μαύρο σαν το μέλανι, και ήλθε να βάλη τελείαν εις την φράσιν του Ίακώβου και ν' αύξήση τους φόβους του.

Έπηρεν εγώ το τηλεσκοπίον και το διεθύνα προς έν σημειον, το όποιον, με την εξυδερκειάν μου, διέκρινα ως ύψηλότερον.

— Ζήτω! εφώναξα... άριστέρα μας ένα σπίτι!... Άς κάμωμεν γρήγορα να φθάσωμεν εκεί, πριν πιάση βροχή.

Έπιασα το κουπί που μου άφισεν η Μαρία-Ρόζα, και, επειδή ήμουν πλέον έντελώς ξεκουρασμένος, με την όρμην που έτράβηξα, η βάρκα έξήλθεν επί τέλους από εκείνους τους κατηραμένους βάλτους, και ήρχισε να γλυστρά δια μέσου αληθινών λειμώνων, όπου έβοσκαν μερικά βόδια. Μās έχαιρέτισαν, καθώς έπερνούσαμεν, με φοβισμένα ρουθουνίσματα.

Έσπρωξα την Φουιήτριαν μέσα εις ένα λιμανάκι, όπου εκάθησεν εις τα ρηγά, τρέπασα εις φυγήν δύο θαυμασίους έρωδιούς, οι όποιοι εφετερούγιασαν κ' επέταξαν επάνω από τας κεφαλάς μας.

Τους είδα κ' ελησμώνησα τα πάντα... τον κόπον μου και την πίκραν μου, την κακοκαιρίαν και το πρόβλημα του καταλύματός μας δια την νύκτα, δια να μη σκεφθώ πλέον, παρά εκείνο το βασιλικόν κυνήγι, που ήλθεν εις την μπουκα των τουφεκιών μας.

Ο Ίάκωβος και ο Γιώργης το είχαν ιδή επίσης' εσκόπευσαν με τα τουφεκία των, κ' εγώ με την καράβιναν μου.

— Πύρ!... διέταξεν ο Ίάκωβος με σιγανήν φωνήν.

— Μπάμ! μπάμ! μπάμ!

Ένας έρωδιός επέταξεν άμέσως μακράν' ο άλλος έκαμε μερικάς στροφάς εις τον άέρα, εφετερούγιασεν απελπιστικά κ' έπήγε να πέση εις την άλλην όχθην της διώρυγος... Δεν ήτο παρά πληγωμένος μόνον, και με άτακτα άλματα έπροσπαθούσε να μās ξεφύγη.

Έξω φρενών με την ιδέαν μήπως χαθή θήραμα τόσο ζηλευτόν, άφισα κατά μέρος την φρόνησιν και έπεσα στο

νερό δια να πιάσω κολυμβών τον έρωδιόν. Και τον έπιασα.

Δέν περιγράφεται ο ένθουσιασμός μου, καθώς και η χαρά του Ίακώβου και του Γιώργη, όταν εκείνο το ώρατον μακρόταρσον παρεδόθη θριαμβευτικώς εις την Μαρίαν-Ρόζαν, εις την όποιαν το εκάμαμεν δώρον, αφού δεν ήτο δυνατόν να εξακριβωθή τίςνος το τουφεκι το είχε κυτηρήσθ...

Έπληρώσα όμως εγώ πολύ άκριβά την έπιτυχίαν μου' ήμουν όλος βρεγμένος κ' έσταξα. Εκτός τούτου, καθώς έπήγα να πηδήσω ασυλλόγιστα μέσα στην Φουιήτριαν, όπου κατά καλήν τύχην κανείς δεν ήτο μέσα, την έκαμα να γύρη τόσο, ώστε το νερό έμβήκεν από την κουπαστήν κ' έπλημμύρησε ρούχα και φαγώσιμα, ενώ τα κουτιά με τες κονσερβες εκυλίοντο εις το βάθος της διώρυγος.

Είς την θέσιν που ευρισκόμεθα, χαμένοι εις τον έρημον εκείνον τόπον, όπου δεν ήμεθα βέβαιοι αν θα ήτο δυνατόν να προμηθευθώμεν φαγητόν και σκεπάσματα, εκείνη η άβαρία ελάμβανε διαστάσεις αληθινής καταστροφής.

Τότε παρενέθη ο μπαμπάς και, χωρίς να με μαλώση δια την άπροσεξίαν μου, μās είπε:

— Παιδιά μου, είναι αδύνατον να μείνωμεν εδώ η να πάρωμεν την βάρκα και να πηγαίνωμεν εις την τύχην' πρέπει λοιπόν, προς μεγάλην μου λύπην, να την άφίσωμεν εδώ εις το έλεος του Θεού. Άς πάρη ο καθένας ό,τι έχει πολυτιμότερον. Έγώ θα δέσω την Φουιήτριαν εις μίαν μεγάλην πέτραν, και έπειτα θα τραβήξωμε κατά το σπίτι, το όποιον ανεκάλυψεν ο Πέτρος.

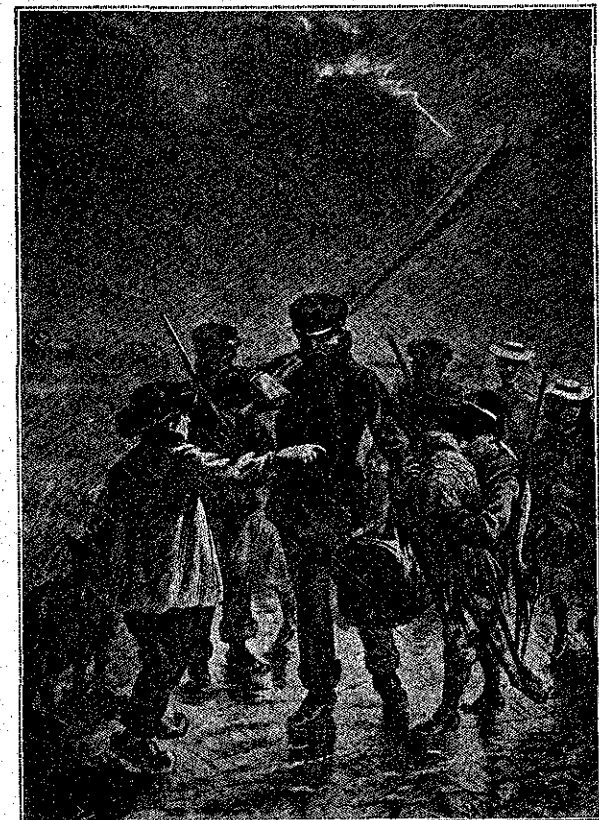
«Και τον έπιασα...» (Σελ. 365, στ. β')

Δέν είχα εγώ, εκείνην την στιγμήν, άλλο πολυτιμότερον από τον έρωδιόν μου' τον έσφιξα λοιπόν επάνω στο βρεγμένο στηθός μου. Ο μπαμπάς, ο Ίάκωβος και ο Γιώργης έπηρεαν τα κουτιά, τα τουφεκία, την πυξίδα, τον χάρτην, με τα πράγματα της πρώτης ανάγκης, όσα είχαν γλυτώση από το βάπτισμα' η Φρανσίνα έφορτώθη, το φαρμακειόν της και τον σάκκον της μίς Σίμφων, η όποία ήλθεν επ' ουράς της συνοδείας... χωρίς να κρατή τίποτε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η επίπεδος επιφάνεια των τελμάτων και η μικρά μου πείρα περί την εκτίμησιν των αποστάσεων δια του τηλεσκοπίου, με είχαν κόμη να γελασθώ φοβερά εις το ζήτημα της ώρας, που θα μās εχρειάζετο δια να φθάσωμεν εις το σπίτι, όπου επηγαίναμεν με βήμα ταχύ. Όσον περισσότερο έπροσπαθούσαμεν να πλησιάσωμεν εκεί, τόσο εφείνετο ότι εφευγεν εκείνο... Πότε μās το έκυρθε κανέν ύψωμα της γής, το όποιον μόλις εφείνετο από μακράν, και πότε την στιγμήν που εφανταζόμεθα ότι ήμεθα εις τον ίσιον δρόμον, κάποιο χάνδακι, πλατύ και βαθύ, μās ήνάγκαζε να γυρίσωμεν όπισω και να κάμωμεν λοξοδρομίαν πολύ μεγάλην...

Και η καταιγίς έμούγγριζε μανιωδώς,

«Ένα τέταρτο της ώρας, κ' εφθάσατε!...» (Σελ. 366, στ. α')

μεγάλες σταγόνες έπεφταν από τα σύννεφα και μās εκτυπούσαν εις τὸ πρόσωπον...

Επι τελους συνηγήσαμεν ένα μικρὸν βουκόν, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἔλαβεν ὡς φιλοδώρημα...

Εἶπα τέταρτο τῆς ὥρας, κ' ἐφθάσατε!

Ω! Θεέ μου! πόσα λεπτά τῆς ὥρας περιεῖχεν ἐκεῖνο τὸ τέταρτον! Ποτὲ δὲν θά λησμονήσω τὴν τρεχάλα μας...

Αὐτὴ ἡ ἀξιόσεβαστος κυρά, ἡ κοκκινομάγουλη καὶ στολισμένη με γευναιάδα...

Μ' ἔβαλε νὰ καθίσω κοντά της... (Σελ. 364, στ. γ')

Πραγματικῶς εἶχαμεν ὅλοι τὴν ὄψιν Ἀτσιγγάνων, πού τὸ ἔσκασαν ἀπὸ φυλακὴν...

Ἡ καίμενη ἡ κυρά-Μουρόττα!... Ἡ ἐναντίον μας προκατάληψις τῆς δὲν ἀντεστάθη...

Κοπιάστε λοιπὸν μέσα, κύριοι καὶ δεσποινίδες μου... Στὴ σάλα εἶνε πρῶ-

τῆς τάξεως συντροφιά, τοῖμω νὰ σās διαθεβαίωσω... Θέλετε φωτιὰ νὰ ζεσταθῆτε;

Τὸ δωμάτιον, ὅπου ἡ χήρα κυρά-Μουρόττα μās ὠδήγησεν, ἐνῶ μās ἐρριχνεν ἐκεῖνον τὸν κατακλυσμὸν τῆς πολυλογίας...

τὰ σαλάμια, τὰ σαλτσιόττα καὶ τὰ ζαμπόνια.

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν «πρώτης τάξεως συντροφιά», αὐτὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τρεῖς καραγωγεῖς...

Ἐγὼ δὲν ἐστάθην κὰν νὰ τοὺς κυτάξω, τὸσον εἶχεν ἐλκύση τὴν περιέργειάν μου...

Εἰπεται συνέχεια ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΘΕΟΣ

Ποῖος τὸ μωρὸ στὴν κούνια του γλυκὰ τ' ἀποκοιμίζει, μέσ' εἰς τὰ μικρά του δάκρυα...

Ποῖος τὸ ἀνήλικ' ὄρφανὸν στὸν κόσμῳ προστατεῦει, ποῖος δίνει τὴν παρηγοριά...

Ποῖος εἰς τὸ βαρὺ σκοτάδι μας μέσα σκοοφᾶ τὸ φῶς του, παρηγορεῖ τὸν ἄρρωστο...

Εἰκεῖνος ὅπου κελαδοῦν πουλιά τὸ ὄνομά του, πού φτερουγίζουν ἄγγελοι...

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΣ

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

Ο εὐγενὴς σπουργίτης.

Μία Ἀγγλίς κυρία συνήθιζε νὰ κρεμᾶ τὸ καναρίνι τῆς, μετὰ τὸ κλουβὶ του, εἰς τὰ δένδρα τοῦ κήπου τῆς...

Τὸ διαβατήριον ἐνὸς σκύλου.

Ἐνας Ἀμερικανὸς σκύλος, ἀνήκων εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν τῆς Βασιλικῆς...

του ὁ Ἀμερικανὸς πρόξενος τῆς πόλεως Χιόγο, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ διατάσῃ καὶ χωρὶς νὰ γελᾷ...

Τὸ παρὸν διαβατήριον χορηγεῖται εἰς τὸν ἐξ Ἠνωμένων Πολιτειῶν σκύλον Ἄουου, διὰ νὰ θυνηθῇ...

Ὁ σκύλος ἔδειξεν, ὡς φαίνεται, λαμπρὰν διαγωγήν κατὰ τὴν διάβασίν του...

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Α' — ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

Νὰ μεταφρασθῆ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῶν διηγημάτων τῆς Διαπλάσεως...

ÉCHAPPÉE!

Roger avait deux souris, une grise et une blanche dont il avait fait l'éducation.

Elles venaient manger dans sa main les miettes de sucre ou de biscuit qu'il leur offrait.

C'étaient des bêtes très savantes. Ce matin Liliotte a voulu, elle aussi, leur donner à manger dans sa main.

Et la souris blanche s'est enfuie! Que va dire Roger! Liliotte pleure en pensant au chagrin qu'il va avoir.

Victoire, la bonne de son petit frère, dit: — Ce sera bien fait! voilà ce que c'est que d'être désobéissante!

Moi je ne dis pas: Ce sera bien fait! J'ai du chagrin pour Liliotte; mais j'espère qu'à l'avenir elle ne désobéira plus.

Β' — ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ.

Νὰ μεταφρασθῆ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῶν διηγημάτων τῆς Διαπλάσεως...

TWO BOYS AND TWO PIGS

Going through a very dark wood, two little boys of the town once lost themselves, and were obliged to put up all night at a very shabby alehouse which they saw there.

During the night, they heard some one talking loud in the next room; and wishing to hear what was said,

they listened very close at the wall and heard a man say: «Get ready the great kitchen-pot to-morrow, or I intend to kill the two little rogues that came from the town yesterday, and will have them boiled.»

The poor children, hearing this, were dreadfully frightened; for they thought the man was speaking of them, and that he killed and ate people.

They resolved, therefore, to make their escape by jumping out at the window; but in coming to the ground, they hurt their feet, so that they could hardly walk.

They also found the gate locked and bolted, so that they could not get out, and were glad to creep into a little house among the pigs, where they passed the night in a state of the greatest fright.

Next morning, the landlord opened the door, with a knife in his hand, which he was sharpening, calling out at the same time: «Come along, you little rogues, this is the last hour you have to live.»

The children, hearing this, cried out most bitterly, falling on their knees, and begging to have their lives spared.

The landlord was astonished to find the children in this place, and asked why they took him for such a monster; and then they told him how they had listened, and what they had heard.

«Foolish children», said the man; «I was not speaking about you, but about two pigs which I bought in the town yesterday, and which I am going to kill. Learn in future not to listen at heyholes.»

ΚΟΙΝΟΙ ΟΡΟΙ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

1.—Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τούτους δύναται νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ὅσοι (συνδρομηταὶ, συνδρομητρίαι καὶ ἀδελφὰ των), ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1906.

2.—Κάθε μεταφρασίς πρέπει νὰ εἶνε καθαρογραμμῆ εἰς χωριστὸν γαρτί (ὁλ. μαζί καὶ αἱ δύο) καὶ υπογεγραμμῆ μετὰ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου.

3.—Οἱ Διαγωνισμοὶ θὰ κριθοῦν χωριστά. Ἐπομένως δύναται τις νὰ λάβῃ μέρος εἴτε καὶ εἰς τοὺς δύο, εἴτε μόνον εἰς τὸν ἕνα.

4.—Βραβεῖα θάπνευμαθῶν τὰ ὠρισμένα διὰ τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς (Ὁδηγός, Κεφ. Β', ἄρθρον 3.)

5.—Μεταφράσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μάθημα οἰκοκυριαχῆς. Ἡ μῆτέρα:—Ἀπὸ τί θὰ καταλάβῃς ὅτι τὸ σίδερο σου καιεὶ πολὺ;

Ἡ Ἡλιόλουτος Πρωτὰ:—Ἀπὸ τὴν μωρωδιά τῶν καιομένων ρούχων!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλοῖσου τῆς Θαλάσσης

— Πῶς ἐγένεν ἡ θάλασσα; Ρωτᾷ τὸν Τάχη ὁ Μικῆς. Κι' ὁ Τάχης ἀποκρίνεται: — Μ' ἀπ' τῆς πολλῆς, θαρρῶ, βροχῆς. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλκιμου Νεότητος [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΠΟΣΟΝ σνενοχωροῦμαι πού δὲν μοῦ μένει τόπος εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον δι' ἄλληλογραφίαν! Ἐγὼ ἔμπρὸς μου τόσας ὠραίας ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας ἀναγκάζομαι νὰ μὴ ἀπαντήσω!

Ἐλαβα προσκλητήριον διὰ τοὺς γάμους τῆς Μαργίτας Κ. Πολέμη μετὰ τοῦ κ. Λεωνίδα Θ. Βογιαζίδου, τελεσθέντας ἐν Ἄνδρῳ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν. Ξεῦρετε ποῖα εἶνε ἡ νόμψη;

Ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ Ἀρης, ὅπου ἔμεινα 19 ἡμέρας καὶ μοῦ γράφει τὰς ἐντυπώσεις του, πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Σοφίαν. Ὁραϊόττα!

Ἡ Κόρη καλλίστης οἰκογενείας καὶ ἀνατροφῆς, παλαιὰ δὲ φίλη τῆς Διαπλάσεως, ἔχουσα ὠρας τινὰς διαθέσιμους, ζητεῖ παραδόσεις ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς...

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ἡ Κόρη καλλίστης οἰκογενείας καὶ ἀνατροφῆς, παλαιὰ δὲ φίλη τῆς Διαπλάσεως, ἔχουσα ὠρας τινὰς διαθέσιμους, ζητεῖ παραδόσεις ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῆναι ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος (φο. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσόμενα λοχῶνται μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906.

Νέα ψευδώνυμα: Χρυσόπαιδο, κ. (Μ. Σ. πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, διότι εἶδα μεγάλας προόδους ὑστερ' ἀπὸ ἕνα χρονοῦ πού εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς) καὶ Ῥεμβη, κ. (+ + + τὸ ἴδιόν σου ἐπίσης, μολονδὶ φαντάζεσαι ὅτι τὰ γράμματά σου με δευαρστοῦν!! νὰ μοῦ γράφετε συχνὰ τώρα πού ἐπήρατε καὶ τόσον εὐμορφα ψευδώνυμα, διότι εἶσθε καὶ αἱ δύο ἀπὸ τὰς καλλιτέρας μου φίλας.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον λοχῶν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης λοχῶν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μεθ' ὀνόματα, ἢ μετὰ ψευδώνυμα καταγεγραμμένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων μετὰ τὸν Λάττην τοῦ Ἀπέριου, Λαίριδα τῆς Φύσεως, Λάτριδα τοῦ Ὁραίου, Ἐρασίην Νεφέλην καὶ Αἰθέριον Πλάσμα — τὸ Φλοῖσβιον Ρύκιον μετὰ τὸν Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης, Ἐθνικὸν Ὀνειρον, Κρεομένην, Σμαρτίνον τοῦ Φαίτου καὶ Πτερυγίον Ταξιδιότιδα — ἡ Κυρία Σαρραφλόστρα μετὰ τὸ Ἐθνικὸν Ὀνειρον, Αἰπλομάτην καὶ Μιράνταν — ἡ Πρωτομαριά μετὰ τὴν Ἀγκυραν τῆς Σατιρίας, Ὀνειροπόλον Θυρεάτην, Ἀγγελὸν Ἀυγερινόν,

Γοργόφωρον Νίκη και Ποιητήν τὸν Παρ-
νασσῶ—ἡ Ροδία μετὸν Διπλωμάτην, Κυ-
ρίαν δὲν μετὸν Κίτιον Βρόστο, Ὑμνον τῆς
Ἐλευθερίας καὶ Κίτιον Ντόμιον—τὸ Ἄν-
θος τῆς Ἐδουαρθείας μετὸν Δαφροστεφῆ
Σημάϊον—ἡ Μαύρη Μάσκα μετὸν Διπλω-
μάτην, Σημάϊον τοῦ Φωτός, Δοσολοσομῆ-
νην Χρυσάκη, Κοσόλην καὶ Πάξ—ἡ Νυκτε-
ρινὴ Δρόσος μετὸν Ψωμάϊ, Ἀριέλ καὶ Ἀλ-
ταῖρ—ἡ Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ μετὸν Ἐθνο-
σμον Κρίνον καὶ Λάτρην τοῦ Ἀπειροῦ—ἡ
Φίλη τῶν Ζώων μετὸν Κυρία Σκαρφαλό-
σσαν, Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας, Μιμόζαν
καὶ Κρανόφθαλλον Ἐλληνοπούλαν—ἡ Ψυ-
χικὴ Τρικυμία μετὸν Παταράκ, Ἀγγε-
λον τῆς Ἀγάπης, Ἐθνικὸν Ὑμνον, Ψω-
μάϊ καὶ Αἰθέρα—ἡ Φιλόπατρις Ἐλληνο-
πούλα μετὸν Μελαρχοῦ Ἐλληνοπούλου,
Ὀνειρον τῆς Ἑλλάδος, Λύραν τοῦ Ὀμή-
ρου, Γαλαρόλενην καὶ Νυκτερινὴν Δρό-
σον—ἡ Πτερωτὴ Καρδία μετὸν Πάξ, Ἀ-
γγὴν Καρδίαν, Ἐλευθερίαν Ἑλλάδα, Μύρον
τῆς Καρδίας καὶ Λεάνδρον—ὁ Φλοισβος
τῆς Θαλάσσης μετὸν Λάτριν τῆς Φύσεως,
Βωμόν τῆς Ἐλευθερίας καὶ Λάτρην τοῦ
Ἀπειροῦ—ὁ Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης μετὸν
τὴν Νύκτα τῆς Καστίλλας, Ἡλιόλουστον Πρω-
ϊαν, Ἐλληνοπούλα, Δακρυσιμένον Τριαν-
τάφυλλο καὶ Πάξ—ὁ Κυματοθάνατος τοῦ
Ἐδέριου μετὸν Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν, Ἀγ-
γελον τῆς Ἀγάπης, Ξανθὸ Διαβολάκι καὶ
Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου—ὁ Λευκοκύματος
Αἰγιαλὸς μετὸν Ἐμαρμένην Χάμικ, Δρο-
σολοσομῆνην Χουσανγγήν, Ἡλιόλουστον Πρω-
ϊαν καὶ Φλοισβον τῆς Θαλάσσης—τὸ Με-
λαρχοῦ Ἐλληνοπούλου μετὸν Κίτιον
Μάσκαν καὶ Γλυκὸ Φιλάκ—ὁ Μαρτίαν δὲ
Λασὺ μετὸν Χρυσάκη τὴν Ἀγγήν, Αἰοδὸν
τῆς Φλωρεντίας, Χάμικ, Κράτος τῆς Φαι-
δορότητος καὶ Πάξ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Ἀγγὴν Καρδίαν (ἐλαβα δὲ σου τὰ δελτάρια
καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ) Νυκτερινὴν Δρόσον
(χαίρω πολὺ πὺ ἐγνωρίσθης μετὸν Ἐλλη-
νικὴν Φουσανγγέλλαν) Ἀφρον (ἡ ἐπιστολὴ
σου ὠραιότατῃ βραδείῳ ἔστειλα) Ὀνειρο-
πόλον τῆς Δόξης (τὰ συλλυπητήριά μου διὰ
τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ σου ἀδελφοῦ) Ἐλλη-
νίδα (ἔχει καλῶς) Μάστουρα τῆς Ἐλευθε-
ρίας (ἐγέλασα μετὸς ἐλογικικοῦς στίχους)
Χρυσάκη τὴν Ἀγγήν (ἐπὶ ἀπλοῦ γάρτου) μό-
νον αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ ἰδιαίτερον) Ἀδ-
τόμορον (τρεῖς Κυριακαὶ θὰ γίνουσι καὶ φέ-
τος αἱ δύο πού ἔγιναν, καὶ μία ἀκόμη περὶ
τὰ τέλη τοῦ Νοεμβρίου) Μαρτίαν δὲ Λασὺ
(δὲ εἶνε ἀληθινά: πῶς ἐφαντάσθης ὅτι θὰ
γράφωμεν ψεύματα;) Γαλαρόλενην, Φλο-
ισβον τῆς Θαλάσσης (νὰ ἴδωμε λοιπὸν τί θὰ
γίνῃ!) Χειμωνιάτικον Ἠλίον (τὶ ὠραία!) Δι-
κηρόρον τῆς Νεολαίας (ἔχει καλῶς) Ἄνθος
Ἀνθέων (χαίρω πού ἔγινες καλά) Πτερωτόν
Ὀνειρον (ἔστειλα) Νίταν Α. Ε. (ἔστειλα ἐκ
γέου) Ἀλκιμον Νεότητα (πολὺ καλόν, καὶ
ἐκαμες καλά πού τὸ ἔκοψες: στείλε μου καὶ
τὸ ὄνομα τοῦ ἀπέρου παιδιοῦ νὰ τὸ συ-
στήσω) Βαρκούλαν τῆς Πάξης (αἱ προτά-
σεις σου εἰς τὸ προσεχές) Νύκτα τῆς Κασ-
τέλλας, κτλ. κτλ.

Εἰς δὲσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 10
Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ Ἐπαναλαμβάνω τὴν
θερμὴν παρακλήσιν
μου πρὸς τοὺς καθυστεροῦντας τὴν συν-
δρομὴν των, ὅπως σπεύσουν νὰ τὴν ἀ-
ποστείλουν. Ἦρχισαν ἤδη νὰ στέλλουν,
ἀλλ' ὑπολείπονται οἱ περισσότεροι: τὰ
δὲ μικρὰ ποσὰ πού φρεῖλουν, ἀποτελοῦν
μέγα ποσόν, τὸ ὅποιον χρειάζομαι ἀ-
πολύτως.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!
Ἀσφαλίσαιε τὴν ζωὴν
τῶν τέκνων καὶ τὸ μέλλον τῶν
τέκνων σας εἰς τὴν μεγα-
λὴν ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν

Ἀσφάλεια: Ζωῆς, προικοδοτήσεων,
πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θραύ-
σεως ὑδάτων.
Ἐποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 16 Νοεμβρίου
[Ὁ γάμος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ
γράφωμεν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι,
παραίτηται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλ-
λους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

565. Δεξιόγυφος.
Τὸ πρῶτον εἶχε ὑπομόνην,
Τ' ἄλλο διπρόσωπος Θεός,
Καὶ αὐτοκράτωρ στὴν στιγμὴν
Γίνεται τ' ὄλον παλαιός.

566. Ἀναγραμματοσός.
Ἐμφοχὸν ἐγὼ δὲν εἶμαι, οὐτε ψυχρον ἐπίσης
Μ' ἀποστρέφεται καὶ ὄμως θέλει νὰ με ἀπο-
κτῆσης.
Ἄν τὰ γράμματά μου τώρα, φίλε λύτα, με-
ταλλάξῃς,
Ἄ Μάρτυς ἦτο μῖς Ἰδέας! μετὰ συγκίνησιν
θὰ κράξῃς.

567. Αἶνιγμα.
Ἐν φωνῆν ἀπ' τὴν Ἡθην
Κ' ἕνα ἄλλο ἀπ' τὴν Ἡθῶν,
Μ' ἕνα σύμφωνο ἀπ' τὴν Χάριν
Ποῖαν φωνάζουν; ἐρωτῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σήματος τῆς Διαπλάσεως

**568. Κεκρυμμένους καὶ ἀντεστραμμένους
Ρόμβους.**
1.—Καλημέρα.
2.—Αἰματηρὰ ἡ μάχη ἦτο.
3.—Ἀσφαλὴς ὁ μυθὸς τοῦ κόλπου.
4.—Ἡ ὁδὸς ὅλη μακρόθεν ἐφαίνετο.
5.—Ὁ Σολομὸν ἦτο σοφός.
6.—Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἀνέστη.
7.—Καλησπέρα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος Ἐλληνοπούλας

569-571. Μεταμορφώσεις.
1.—Τὸ γάλα δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ τυρός.
2.—Τὸ κράνος διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πῖλος.
3.—Ὁ οἶκος διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ σταῖλος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰπποτῆτος τῆς Ὀμιχλῆς

572. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.
Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἐκείτης τῶν
κάτωθι λέξεων καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ
καθ' ἣν εὐρίσκονται σειρὰν, σχηματῖσε γνω-
μικόν:
Ἄμῶς, ἠδονή, πλεόν, δύοσις, ἔδωρ, ὄμως,
φόνος, κρανίον, Νεῖλος Ἀδης, κηλῖς, Ἐρμῆς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παπαφλέσσα

**573. Ποιμὴν Ἀκροστιχίς μετὰ
φωνηνητολίπου**
Τὸ τελικὸν τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων
λέξεων, τὸ προτελευταῖον τῆς δευτέρας, τὸ
προτετελευταῖον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθε-
ξῆς, ἀποτελοῦν φωνηνητολίπον τοῦ τύπου:
* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:
1, Ὀρα τοῦ ἔτους 2, Ἀμαζών 3, Βασι-
λεὺς τῆς Τροίας 4, Νύμφη 5, Βασιλεὺς τῶν
Θηβῶν 6, Ἐπιμαρῆθη ὑπὸ τῶν Θεῶν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοκύματου Αἰγιαλοῦ

574. Δοροπαίγιον.
—Αὐτὴ ἡ νῆσος
Μὴν εἶνε ἄλλων νῆσος;
—Μὰ ποῖα νῆσος;
—Αὐτὴ ἐδῶ; Ἄ! ἴσως.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θεοκρατιδος τῶν Μουσῶν

575. Μικτόν.
φλ-τ-πλν-ουσι-ουσα
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλώνων

576. Γρίφος.
ἦτο ἦτο + τροφός του Ο ε ε ::
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ρεύματος

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36.
454. Χρυσὸς (χρῆ, σός.)—455. Σὺμπαν
(Σῆμ, Πάν.)—456. Λάμδα-Λάδδα.—457.
Τὸ στόμα καὶ τὰ δόντια.

458. ΚΑΛ-ΛΙ-ΚΡΑ-ΤΗΣ 459. Λουκί-
ΛΙ-ΧΑ-ΝΟΣ 460. ΛΟΥ-
ΚΡΑ-ΝΟΣ 461. ΚΑ-
ΤΗΣ 462. 1, Με-
σογος, μίσχος, μίσος, ἴσος, ἴσος, βίος, βίος,
βίος, βοῆς 2, Σάλος, ἄλλος, ἄλλος, ἄλλος,
καλῆς, καλῆ, γαλῆ, γαλῆ, γαλῆ, γαλῆ.—463.
ΔΕΚΑ, ΕΠΙΑΝ, ΚΑΤΑ, ΓΑΓΑΝ, ΠΕΡΙ,
ΛΙΡΑ, ΟΡΟΣ (ΔΕΚΑΠΛΟΥΣ, ΕΠΙΑΓΕΙ-
ΡΩ, ΚΑΤΑΡΡΟΗ, ΑΝΑΝΙΑΣ.)—464. Τὸ
παρὸν ἐστάλη ὑπὸ τοῦ ζητουμένου—Μάρτυς
τῆς Ἐλευθερίας.—464. Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχύς
(ἐν-τι ἐν ο-σύ-η εἰς χί-ς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ
αἱ ὀλιγότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ανταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια παν-
ταχθῶν.—Δημήτριος Ε. Μελανθίδης,
Πλωμάριον (Μυτιλήνης). (5—223)

Αντιχαιρετῶ Ἀγγελον Ἀγγερινὸν καὶ χι-
ρετῶ Ναυαγόν τῆς Κυνθίας. Ἐ, Πανο-
γιαννόπουλε, ὁ Νυκτοφύλαξ τί γίνεταί;—
Ἐπιφάνιος Φοινιῆς. (5—224)

Τὸ Κράτος τῆς Φαιδορότητος διπλοῦται
τῷ Ὑμνῷ τῆς Ἐλευθερίας ἐνθερμοτά-
την ὑποστήριξιν ὅπως πρωτεύσῃ ἐν δημοφη-
ρίσματι. (5—225)

Συχαίρω ἐγκαρδίως Προεδρεῖον Ἐλ-
ληνισμοῦ ἰδιαίτερος Φλοισβον τῆς Θα-
λάσσης πρωταγωνιστῆ—δι' ἐπιτυχὴ καὶ τι-
μὴν αὐτῆ περιήλθουσαν ἐκκιδεῖται ἀποκλει-
στικῶς Προσωπεῖον. (5—226)

Ο Διπλωμάτης εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸν Ἀγ-
γελον τῆς Ἀγάπης, Ψυχικὴν Τρικυμίαν,
Ξανθὸ Διαβολάκι, καὶ τὸ Ἐθνικὸν Ὀνειρον
διὰ τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά των. (5—227)

ΑΠΟΛΛΩΝ Μηγιάτων Μουσικῶν Περιόδι-
κῶν, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ ἐν
Ἀθήναις Μουσικοῦ Συλλόγου ὁ Ἀπόλλων.
Τιμὴ συνδρομῆς ετησίως διὰ τὴν Ἑλλάδα
φρ. 10, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 10.—
Τὸ περιοδικὸν τοῦτο, δημοσιεύον ἀποκλει-
στικῶς μουσικὰς μελέτας, βιογραφίας μεγάλ-
ων μουσικῶν, καὶ παρακολουθοῦν τὴν παγ-
κόσμιον ἐν γένει μουσικὴν κίνησιν, εἶνε ἀπα-
ραίτητον διὰ τοὺς σπουδάζοντας πρακτικῶς
καὶ θεωρητικῶς μουσικὴν. Γραφεῖον, Ἀθηναί-
δος Φειδίου, 3, εἰς τὸ Ὠδεῖον Λόττην.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ ζωῇ ἡμῶν ὑπηρεσίας
καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα ἀποφουμένον ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμᾶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Ἐσωτερικὸν: Ἐτησίαν . . . φρ. 8,— Ἐξάμηνος . . . 4,50 Τρίμηνος . . . 2,50	Ἐξωτερικὸν: Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος . . . 5,50 Τρίμηνος . . . 3,—		
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐυρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρκάκειον.
Περίοδος Β'—Τόμος 13ος		Ἐν Ἀθήναις, 21 Ὀκτωβρίου 1906	Ἐτος 28ον.—Ἀριθ. 47

Ἐξύπνησα κ' ἐτινάχθηκα... (Σελ. 369.)

**ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ**

**ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ**

Ὅταν ἐνύκτωσεν ἐκείνη ἡ ἡμέρα,
ἐγὼ, μετὸ μέτωπόν μου ζωωμένον ἀπὸ
τὰς σκέψεις, ἐπῆγα εἰς τὸν σταυλὸν μου.
Ἡ ἀπρόσπερος ἐκείνη κλοπὴ τῶν πολυ-
τίμων κοσμημάτων τῆς κυρίας Τζίννης
μ' ἔκαμνε πολὺ νὰ συλλογίζωμαι. Ἐσπυ-
ζήτησα πολλὴν ὥραν μετὸν παλαιὸν
φίλον μου, τὸν Κικ-Λιτῶ, δι' αὐτὴν τὴν
ὑπόθεσιν, πρὶν κοιμηθῶ. Καὶ τί φοβερὰ
ὄνειρα πού ἐτάραξαν τὸν ὕπνον μου!
Ἐξύπνησα κ' ἐτινάχθηκα ἐπάνω, δὺς-
θυμος, μετὸν ἀόριστον ἐκείνην ἀνησυ-
χίαν, ἡ ὅποια, καθὼς λέγουσι, πιάνει
καὶ σφίγγει μερικὰ ζῆα, ὅταν ἐπάπει-
λαίται κανένας κίνδυνος.

Εἰς μάτην ἐπροσπάθησα νὰ ξανακοι-
μηθῶ. Τί ὦρα ἦτο ἀρά γε; Ἐπειδὴ δὲν
συνήθιζον ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι νὰ στολί-
ζουσι τοὺς σταύλους μετὰ ὠρολόγια, θὰ μοῦ
ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπαντήσω εἰς αὐτὴν τὴν
ἐρώτησιν. Τὸ μόνον πού εἴμφορῶ νὰ βε-
βαιώσω εἶνε ὅτι ἡ νύκτα ἦτο φωτεινὴ.

Ἦτο πανσέληνος, καὶ ὁ σταυλὸς ἐπλημ-
μύριζεν ἀπὸ τὸ ἀργυρὸν τῆς φῶς. Χά-
ρις εἰς αὐτὸ μάλιστα ἀντελήφθη ὅτι ὁ
Τζέφ, ὅταν μᾶς ἐκοίμιζεν ἀπὸ βραδύς,
δὲν εἶχε κλείσει τὴν θύραν. Ἐπειδὴ
ποτὲ δὲν μ' ἔδειξαν ἐμένα, εὐρήκα τὴν
περίστασιν διὰ νὰ ἐξέλθω. Εἶχα ἀνά-
γκην ν' ἀναπνεύσω μού ἐφαίνετο ὅτι ὁ
καθαρὸς οὐρανὸς τῆς νυκτὸς θὰ μοῦ
ἐπράυνε τὰ νεῦρα, καὶ ἐπροχώρησα
μέσα εἰς τὸν κήπον μετὰ μικρὰ ἀθόρυθα
βήματα, ὅταν ἔξαφνα, πίσω ἀπὸ κάτι
πυκνὰ χαμόκλαδα, κοντὰ εἰς τὸν τοῖχον
τοῦ ἐβλεπε πρὸς τὸ πυκνότερον σημεῖον
τοῦ δάσους τῶν Κικκαζοῦ, ἐστάθηκα με-
πιασμένη τὴν ἀναπνοήν μου, ἀπὸ τὴν
τρομάραν!

Ἡ σελήνη ἐφώτιζε λαμπρὰ τὸν τοῖ-
χον... Καί, εἰς τὴν κορυφὴν του, κα-
θισμένον καθαρλίκευτὰ, εἶδα ἕνα ἄν-
θρωπον, ὁ ὅποιος, μετὰ προσοχὴν, ἐπήδη-
σεν εἰς τὴν ἀμύμον τῶν τάρκων. Ἀπὸ τὴν
ἀλλόκοτον στολήν του, ἀπὸ τὰ περιεργὰ
ὑποδήματά του, ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του
τὸ βαμμένον μετὰ ζωηρὰ χρώματα, ἀπὸ
τὴν κόμην του τὴν ἀνασηκωμένην ὡς
λοφίον ἐπάνω στὸ κεφάλι του, καὶ στολι-
σμένην μετὰ ποικιλόχρωμα πτερὰ, κ' ἕνα
βυζαντινικὸ μαρὸ θὰ τὸν
ἀνεγνώριζεν ὅτι ἦτο Ἐρυ-
θρόδερμος!

Ἐκαμε με-
ρικὰ βήματα,
μετὰ πρόφλα-
ξιν, κυττάζων
δεξιὰ καὶ ἀρι-
στερὰ. Εὐτυ-
χῶς τὰ χα-
μόκλαδα ὅπου
εἶχα τρυπώσῃ
καὶ ζωώσῃ
ἦσαν ἀρκετὰ
πυκνὰ ὥστε
νὰ μὴ κρύβουν
ἐντελῶς ἀπὸ

τὰ μάτια ἐκείνου τοῦ Ἰνδοῦ. Αὐτὸς τότε
ἔστρεψε πρὸς τὸν τοῖχον, ἐβγαλεν ἕνα
ὀρηγῶδες καὶ μελωδικὸν κρωγμὸν, ἀπο-
μιμούμενος θαυμασιῶς τὴν κρωγμὴν τοῦ
ζαμπιροῦ, τοῦ πελαργοῦ τῶν ἀμερικαν-
ικῶν λειμῶνων.

Ὁ κρωγμὸς αὐτὸς ἦτο συνθημα, διότι,
ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμᾶς, ἐξ-ἑπτα
Ἐρυθρόδερμοι ἐφάνησαν ἀνεδασιμένοι εἰς
τὴν κορυφὴν τοῦ τοῖχου. Ἀμφιβολία
καμμία δὲν ἔχωρουσε! «Αὐτοὶ εἶνε, φαί-
νεταί, οἱ νυκτοκλέπται», εἶπα ἀπὸ μέσα
μου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, οἱ σκοποὶ
αὐτῶν τῶν ἀγριανθρώπων, πού ἔμειναν
διὰ νυκτὸς ἀπὸ τὸν τοῖχον εἰς ἕνα ξένον
κτῆμα, δὲν ἦσαν βέβαια καλοὶ. Δὲν θὰ
ἤρχοντο ἐκεῖ μέσα ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ
νὰ θαυμάσουν τὸ φέγγος τῆς σελήνης!

Δι' αὐτὸ δὲν ἐδίστασα. Μετὰ τὴν ὀρμὴν
τοῦ κεραυνοῦ, ἐχύθη ἐπάνω ἔς ἐκείνους
τοὺς ληστὰς, πού εἶχαν ἐν τῷ μεταξὺ
καταβῆ μέσα στὸ τάρκον, καὶ ὡς νὰ
ἦπτε τρία, ἐκλωποπάτησα τρεῖς ἀπὸ
αὐτούς, ἔσκασα δύο ἐπάνω στὸν τοῖχο,
καὶ μ' ἕνα γερὸ κουτούλημα, ἐτίναξα
τοὺς ἄλλους δύο δεκαπέντε μέτρα ὑψηλὰ
εἰς τὸν ἀέρα. . . Τοὺς ἤκουσα πού ἐξανά-
πεσαν, πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχον, εἰς τὸ δά-

Ἐσκασα δύο ἐπάνω στὸν τοῖχον... (Σελ. 369, στ. γ')